

крывахъ плодородныѣ оиѣзи полета: жътварѣтъ съ сѣрпа си женяше прекрасныѣ плодове на земята и са награждаше за трудовѣтъ си. Желѣзото, предназначено другѣдѣ да опустошава сичко, служеше тука за да приготви изобиліе и сѣко друго наслажденіе.

Нимфыѣтъ, овѣнчаны съ цвѣтъя, играяхъ на хоро на една мурава, на брѣга на единѣ потокѣ близо до единѣ лѣсъ; Панѣ свиряше съ кавала си; Фавныѣтъ и игривыѣтъ Сатиры подкачахъ тамѣ въ единѣ жгѣлъ. Виждаше са още и Бакхѣ, овѣнчанѣ съ бръшленѣ опрѣнѣ съ едната си рѣка на обвитыя си съ листьѣ жезѣлъ, като държеше въ другата лозово свисло пѣлно отѣ гроздове. Неговата хубость бѣше мекошава примѣсена съ едно благородно сладострастіе и изнуреніе: той бѣше такѣвъзи какѣвъто са показа на злочестата Ариадна когато я намѣри сама, оставена и потѣнѣла въ сѣкрѣбъ на едно неизвѣстно крайморіе.

Найподирѣ виждаше са наоколо безброенѣ народѣ; старцы които отивахъ да принесѣтъ въ храмовѣтъ начаткыѣтъ отѣ тѣхныѣтъ плодове; млади мѣжы които са връщахъ при супругыѣтъ си утрудены отѣ дневната работа: жены които ги посрѣщахъ като водяхъ за рѣка малкыѣтъ си дѣца и ги милвахъ; още и пастыри които играяхъ подѣ звука на свирката. Сичко представяше мира, изобиліето, и веселбыѣтъ; сичко бѣ засмѣно и доброчесто. Виждахъ са даже въ пасищата вѣлцы които си играяхъ посрѣдѣ овцыѣтъ; лвъѣтъ и тигръѣтъ изгубили своята свирѣпность да живѣѣхътъ мирно съ младыѣтъ агнета; едно младо пастырче заедно ги караше съ прѣчицата си: и сичкото туй изображение напомняше прелеститѣ на златыя вѣкъ.

Телѣмахѣ като са обрѣжи съ божественныѣтъ си орѣжия, и намѣсто своя обыкновенѣ щитѣ зе страшната егида която Минерва бѣ му проводила чрезѣ Ирида бързокрылата вѣстница на боговетѣ. Ирида бѣ замѣнила, безѣ да осѣти той, негова щитѣ съ тѣзи егида страшна и за самыѣтъ богове.

Вѣ туй положеніе той са впуска вѣнѣ отѣ стана за да избѣгне пламьцыѣтъ; призовава съ голѣмѣ гласѣ сичкыѣтъ военачалницы, и този гласѣ одушевява сичкыѣтъ съюзницы очудены. Единѣ божествененѣ огънѣ пламти